

ŽIVELA JUGOSLAVIJA!

ANTONIJA GERMKOVA:

Tri sestre.

pominjam se povesti, ki mi jo je pripovedovala moja mati še kot otroku. Takrat se mi je zdela posebno lepa, mogoče se bo zdela tudi vam, zato jo hočem povedati.

Živel je mlinar, ki je imel tri hčere: Anico, Lenčiko in Marico. Tako so bile lepe in pridne, da so bile znane daleč na okrog.

Mlinarjevi so bili namenjeni k polnočnici, a vsi niso mogli, ker niso smeli pustiti hiše same.

»Že dobro!« se oglasi mlinarjev oče, »ker bi radi vsi šli v cerkev — vadljajmo! Kdor povleče najkrajšo šibico, ta ostane za varuha doma!«

Najkrajšo šibico je povlekla starejša sestra Anica; ta je morala ostati doma.

Lepo so pritrkovali zvonovi in vabili v hram božji. Tudi mlinarjeva družina je šla. A pred odhodom je priporočila Anici, naj skrbno pazi na ogenj in luč ter na vse drugo pri hiši. — Komaj so odšli, vzame Anica knjigo, da bi čitala. Kar zasliši trkanje na okno. Anica misli, da je kdo domačih. Gre k oknu in ga odpre. A kot bi trenil, jo nekdo zagradi in dvigne na spodaj čakajočega konja. Vsa prestrašena ni mogla Anica izpregovoriti niti besede. Ko se je zavedla in se predramila od velikega začudenja, je bila že globoko v gozdu, kamor jo je nesel konj hitro kakor veter.

Na konju poleg nje pa je sedel grd mož s črno, zmršeno brado. Bala se ga je pogledati. A on ji je govoril, da jo ponese v grad, kjer ima svoje služabnike. Tam bo imela vsega dovolj. Samo gospodinjila in ukazovala bo, a postati bo morala njegova žena.

»Ne, ne, ne bom; jaz hočem zopet domov!« je jokala Anica.

Izkušala se je odtrgati, a mož je imel premočne roke. Držal jo je kot v kleščah.

Po dolgem času sta prijahala v grad, kjer so ju že čakali bradati in grdi možje — razbojniki, ki jim je bil Aničin okrutnej poglavar.

Mlinarjevi so prišli od polnočnice. Nemalo so se začudili, ko so videli okno odprto, vrata pa zaprta. Klicali so Anico, a ni se jim odzvala. Prešinila jih je zla slutnja, da se je zgodilo nekaj hudega. Skozi okno so se splazili v hišo, pregledali vse kote, klicali in klicali, a Anice ni bilo nikjer. Mamica je jokala, oče hodil potrto po hiši, a nihče si ni vedel razložiti, kam je Anica odšla.

V razbojniški hiši je pa jokala dan za dnem uboga Anica. Vsega je dobivala, česar je potrebovala, a ona ni marala ničesar drugega nego oditi zopet domov. Pa se nekega dne domisli pravega in reče poglavarju: »Doma imam mnogo lepšo in pridnejšo sestro, kakor sem jaz. Po to pojdi; ta gotovo postane tvoja žena!« Pri tem si pa misli: Če pojde tja, ga vidi kateri domačih ter ga prime, a jaz bom rešena!

Drugo leto pride zopet božični večer. Spet se pripravljajo mlinarjevi k polnočnici. Pa se oglasi gospodar: »Lani je ostala naša draga Anica doma, letos pa ostanem jaz.«

Druga hčerka Lenčika pravi: »Vadljajmo, oče, vadljajmo, kot smo lani! Mogoče zvemo na ta način kaj o Anici!«

Po dolgem obotavljanju se oče vda, in spet so vlekli šibice. Najkrajšo je potegnila Lenčika — in vsi so se prestrašili! A ona pogumno pravi: »Le pojdite, nič se ne bojte zame!«

In res odidejo. Takrat zaklene Lenčika hišo in vzame knjigo. V tem sliši rahlo trkanje na okno. Lenčika ga odpre. In tudi z njo se zgodi tako, kakor se je lani z Anico.

Nemalo se Anica začudi in prestraši, ko zagleda drugo sestro v gradu. — Sestri sta se objeli in dolgo jokali. Sedaj je pa razbojnik zahteval od Lenčike, da naj se z njim poroči. A zopet se oglasi Anica: »Doma imamo še tretjo sestro, ki je desetkrat lepša in milejša od naju dveh, to pojdite iskat, ta postane gotovo rada tvoja žena!«

In res! Počakal je še tretjega božičnega večera. Ravno tako kot prejšnji dve je dobil še tretjo — Marico.

Vse tri sestre so bile združene v razbojnikovi hiši. Ugibale so, kaj naj počnejo. Najmlajša, pogumna Marica, uide ponoči iz gradu in teče, teče po gozdu, kolikor le more. Noge so ji vse okrvavljene, obleka popolnoma strgana. A ni počivala niti za trenutek. Saj je vedela, da razbojnik zajaha najboljšega konja in zdirja za njo, ko je ne vidi v hiši. Zato je šla naprej in naprej in niti vedela ni, gre li po pravi poti ali ne. — Časih se je zdelo, da pot ni prava. Obrnila je na levo, potem zopet na desno, kakor se ji je dozdevalo, da jo je peljal razbojnik. Končno je vendar prišla do velike ceste; gozda ni bilo več. A nevarnost je bila tem večja: skriti se ni mogla nikamor, in če jo doteče razbojnik, bo izgubljena! Kaj storiti? Zdirja naprej po poti. Kar zagleda pred sabo tri vozove sena, ki so jih vlekli konji po cesti. Ko pride Marica do voznikov, pa jih poprosi: »Prosim vas, skrijte me v seno, ker me zasleduje razbojnik. In če me dobi, me gotovo umori. Skrijte me, prosim, lepo prosim! In če vpraša kdo po meni, recite, da me niste videli!«

Voznikom se je deklica zasmilila in sklenili so, da jo skrijejo v zadnji voz sena. Poprej je pa deklica povedala, naj seno zapeljejo na mlinarjevo dvorišče, ker ga bo gotovo mlinar kupil, posebno če povedo, da v senu leži njegov zaklad. Brž spravijo deklico v sredo sena, ga povežejo, kakor je bilo povezano poprej, in poženejo konje.

A komaj so šli nekoliko naprej, že slišijo za sabo peketanje konja, ki je v divjem diru nosil jezdeca. Za njim je jahalo še nekoliko jezdecev. Ko pride prvi do voznikov, vpraša: »Ali ste videli iti mimo mlado deklico, lepo kot jutranjo zarjo?«

»Nismo, gospod!« so se oglasili vozniki in šli svojo pot naprej.

»Oho, tako hitro mi pa ne greste naprej!« se razjari poglavar. »Preglejmo prvi voz!«

Jezdci so stopili raz konje in vse seno pometali z voza, a niso našli ničesar. »Preglejmo drugega!« veli gospodar.

In zopet so vse seno pometali z voza in zopet niso našli ničesar.

»Tretjega voza ni treba razkladati!« pravi poglavar, »le z vilami zbadajte v seno, in če je v njem kaj trdega, pa razmečemo še ta voz!«

Marici, ki je vse to slišala, je bilo hudo, a tudi vozniki so se bali, kaj bo. Suvali so v seno, zdaj tu, zdaj tam, a enkrat tako močno, da bi Marica skoro zavpila od bolečin. Ker niso razbojniki zapazili ničesar, so zdirjali naprej. Vozniki so se oddahnili. Spravili so seno v red, pa zopet pognali konje naravnost na mlinarjevo dvorišče. Tam so videli mlinarja, ki je žalosten sedel na stolčku in globoko zdihoval.

Vozniki mu ponudijo seno. A mlinar zmaja z glavo, da neče. »Če pa vam povemo, da leži v tem senu vaš zaklad, ga gotovo kupite«. »Zaklad? E dragi moji, tri zaklade sem imel, a sedaj jih ni več. Kakšen zaklad naj bi potem ležal še v senu?«

In začeli so razkladati tretji voz.

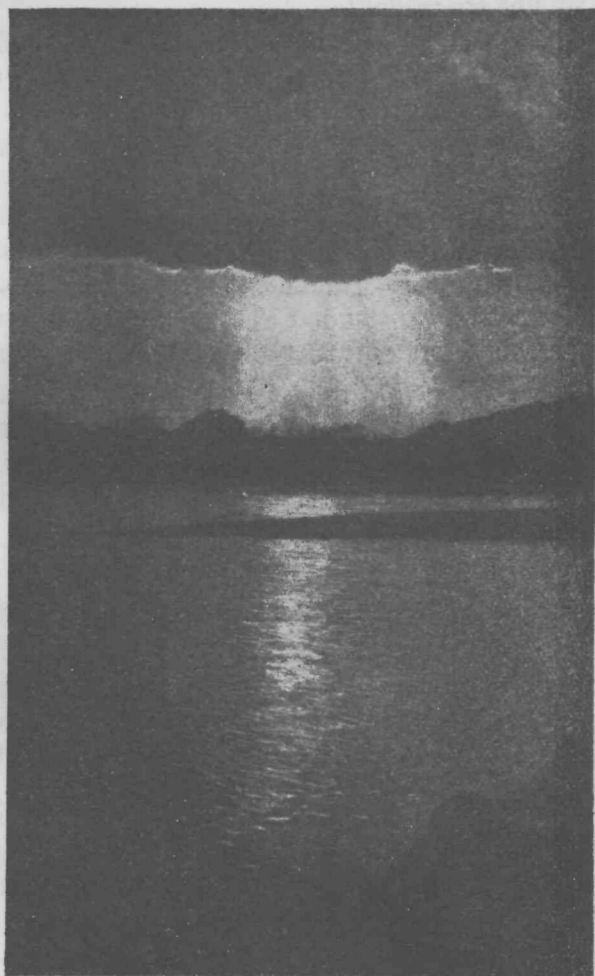
Ko so prišli do Marice, se je ta vsa izmučena dvignila in ob vsej bolečini, ki so jo povzročile senene vile, skočila naravnost očetu v naročje.

»Marica, ti tu! A kje sta Lenčika in Anica?« radostno in bolešno zakliče oče.

»Sedaj, oče, le malo besed! Kar hitro ponje! Vojaki, orožniki — vsi nam morajo pomagati, jaz pa jim pokažem pot!« pripoveduje Marica.

Kmalu nato je bilo vse pripravljeno in vsi se napotijo v gozd. Srečno pridejo do Anice in Lenčike, ki ju je hotel poglavar ravno kaznovati. A vojaki in orožniki polove in povežejo vse razbojnike in jim zaplenijo vse, kar so imeli. Lenčiko in Anico spravijo domov, kjer je vsa družina živela srečno še mnogo, mnogo let! Razbojnike pa so kaznovali in pozaprli v ječe.

☉ SOLNČNI ZAHOD OB MORJU ☉